

Een liefdesverhaal eindigt altijd goed. Als het niet goed eindigt, dan is het nog niet het einde. Ik blijf hopen en geloven dat ons verhaal nog niet voorbij is. Ik zou er alles aan doen om het tij te keren.

Ik leerde A. kennen tijdens onze universitaire studie die we op latere leeftijd begonnen. Zij werd verliefd op mij en ik erg verliefd op haar. Maar er waren obstakels. Beiden hadden we een relatie en een gezin. Tijdens de colleges draaiden wij om elkaar heen. In december 2010 lag heel Nederland onder een dikke sneeuwlaag en het vroom. We waren met de studiegroep in het Frans Hals Museum en na afloop reden we samen naar huis in mijn auto. Dat was het begin. Het begin van een stormachtige zeven jaar. We moesten ons gezin verlaten voor elkaar, dat was pijnlijk. Daarna zijn er jaren gekomen die in het teken stonden van de vechtscheiding van A. en de vele rechtszaken die daarop volgden. Dan had zij rust nodig, trok ze zich terug en na een aantal weken kwamen we weer bij elkaar. Al die keren dacht ik: we zouden onze ruiten een keer goed schoon moeten wissen. Ze zijn steeds beslagen, mede door het verleden. We komen steeds in een valkuil door kleine dingen, de kern gaat vaak nergens over, iets heel kleins. We praten het dan niet goed uit. Dan ontstaat er periode van verwijdering. Mijns inziens hadden wij een psycholoog nodig om dit schoonmaken in gang te zetten. Om een nieuwe start te maken met een harde reset.

Ik las onlangs een mooi boek over trouw. Trouw gaat over loyaliteit, niet alleen in seksueel opzicht. Trouw gaat over je verplaatsen in iemand anders, iemand kunnen begrijpen en steunen. Als A. me nodig had, was ik er altijd voor haar. Ik wilde alles met haar. Haar wensen doen uitkomen en haar dromen waarmaken. Het is ironisch dat we nu net in een fase zijn aanbeland zonder obstakels. We hebben in principe meer rust en tijd voor elkaar. De rechtszaken zijn voorbij, A. heeft haar studie afgerond, de kinderen zijn zelfstandiger. Maar zij heeft aangegeven dat ze onze relatie niet meer kan opbrengen. Voor haar zijn er dingen gebeurd die ze me niet kan vergeven. Ik kan me er niet bij neerleggen.

In de nazomer was er weer een periode dat we even uit elkaar waren. Ik heb toen met een andere vrouw wat tentoonstellingen en concerten bezocht en ik sprak met haar over A. Ik zocht steun bij die andere vrouw, vroeg haar om advies, meer niet. Ik heb de kapitale fout gemaakt om dat contact te verzwijgen. Ik wilde een conflict vermijden. A. is erg jaloers. Ze is erachter gekomen via een vriendin van haar zus. Toen is er iets geknapt bij haar. Ze heeft het gevoel dat ze me niet meer kan vertrouwen omdat ik de waarheid heb verzwegen. Na lang nadenken zijn we samen naar een psycholoog gegaan. Dat leek de goede kant op te gaan tot zij obsessief mijn telefoon begon te controleren. Ze wil dat ik bij haar blijf maar ze geeft ook aan dat ze de relatie niet kan volhouden. Ze is nog niet in staat mijn spullen die bij haar thuis staan, terug te geven. Dat lijkt het bewijs voor het feit dat het voor haar ook nog niet helemaal klaar is. Dat sprankje hoop is waar ik me aan vasthoud.

Misschien ben ik te opdringerig maar ik kan dit niet zomaar laten gaan. Op 14 februari stak ik een roos onder de voorruit van haar auto. Met daarbij de menukaart van een restaurant in Parijs. Een bijzondere plek waar ze altijd al heen wilde en waar wij twee jaar geleden samen zijn gaan eten. Het menu was een tastbaar memento aan een geweldige dag. Nog kort geleden stuurde ik haar een lange handgeschreven brief waarin ik reflecteer op de dingen die ons met elkaar verbinden. Alle momenten dat wij bij elkaar zijn, die we samen doorbrengen zijn altijd leuk, en liefdevol. We raken nooit uitgepraat, het is nooit saai. De mooie herinneringen wegen voor mij zwaarder dan de conflicten. Ik denk nooit in beperkingen, ik denk in mogelijkheden en kansen. Het is zonde als dit zo in schoonheid moet sterven. Ze reageerde op mijn brief, met een paar kruisjes en hartjes. Zie je wel, dacht ik, de deur staat toch nog op een kier. Ik ken haar al zeven jaar en heb haar nu al zeven weken niet meer gezien. Die laatste zeven weken zonder haar voelen als zeven jaar, eindeloos lang. Als een grote gapende leegte.